

SBÍRKA ZÁKONŮ

ČESKÁ REPUBLIKA

Částka 113

Rozeslána dne 15. listopadu 2010

Cena Kč 35,-

O B S A H:

307. Vyhláška o nákladových indexech věkových skupin pojištěnců veřejného zdravotního pojištění pro rok 2011
308. Vyhláška o stanovení ochranných pásem zdrojů přírodních minerálních vod a přírodních léčivých zdrojů v Kyselce a vymezení konkrétních ochranných opatření
309. Nález Ústavního soudu ze dne 7. září 2010 ve věci návrhu na zrušení části § 80 odst. 5 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích)
310. Nález Ústavního soudu ze dne 29. září 2010 ve věci návrhu na zrušení § 89 věty druhé zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění zákona č. 347/2007 Sb.
311. Sdělení Energetického regulačního úřadu o vydání cenového rozhodnutí

307**VYHLÁŠKA**

ze dne 26. října 2010

**o nákladových indexech věkových skupin pojištěnců
veřejného zdravotního pojištění pro rok 2011**

Ministerstvo zdravotnictví v dohodě s Ministerstvem financí stanoví podle § 20 odst. 6 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění zákona č. 438/2004 Sb.:

na všeobecné zdravotní pojištění pro rok 2011 jsou stanoveny v příloze k této vyhlášce.

§ 2**Účinnost****§ 1**

Nákladové indexy pro přerozdělování pojistného

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2011.

Ministr:

doc. MUDr. Heger, CSc., v. r.

**Nákladové indexy pro přerozdělování pojistného na všeobecné zdravotní pojištění
pro rok 2011**

Věková skupina pojištěnců		Nákladové indexy podle pohlaví pojištěnců	
od	do	muži	ženy
0	5	1,5567	1,4063
5	10	0,9309	0,7956
10	15	0,9021	0,9107
15	20	0,7942	1,0000
20	25	0,6759	1,0082
25	30	0,7588	1,3553
30	35	0,8555	1,4650
35	40	0,9422	1,3843
40	45	1,1338	1,4611
45	50	1,3633	1,7352
50	55	1,9244	2,1499
55	60	2,6363	2,4308
60	65	3,3449	2,8661
65	70	4,1375	3,5249
70	75	4,8953	4,1064
75	80	5,5522	4,7384
80	85	5,6257	4,9609
85	a více	5,6244	5,3359

308**VYHLÁŠKA**

ze dne 26. října 2010

**o stanovení ochranných pásem zdrojů přírodních minerálních vod
a přírodních léčivých zdrojů v Kyselce a vymezení konkrétních ochranných opatření**

Ministerstvo zdravotnictví stanoví podle § 46 odst. 3 písm. b) zákona č. 164/2001 Sb., o přírodních léčivých zdrojích, zdrojích přírodních minerálních vod, přírodních léčebných lázních a lázeňských místech a o změně některých souvisejících zákonů (lázeňský zákon), (dále jen „zákon“):

Stanovení ochranných pásem**§ 1**

(K § 21 odst. 1, § 22 a 23 zákona)

(1) Ochranná pásma I. a II. stupně se stanoví k ochraně zdrojů přírodní minerální vody, které jsou jímány v katastrálním území

- a) Kyselka, kraj Karlovarský,
 1. vrty BJ 10 (Helena), HV 12, HV 12A a HV 16, na stavební parcele č. 150/1,
 2. vrtem HV 9, na pozemkové parcele č. 156/5,
 3. vrty HV 70A, HV 71, HV 72, na pozemkové parcele č. 1217/1,
 4. vrtem HV 70, na pozemkové parcele č. 1250/4,
 5. vrtem HV 74, na pozemkové parcele č. 1244,
- b) Nová Kyselka, kraj Karlovarský, vrtem HV 15, na pozemkové parcele č. 173/2,
- c) Radošov u Kyselky, kraj Karlovarský, vrtem HV 34, na pozemkové parcele č. 918/10,
- d) Bražec u Hradiště, kraj Karlovarský,
 1. vrtem HV 31, na pozemkové parcele č. 9,
 2. vrtem HV 32A, na pozemkové parcele č. 11,
 3. vrtem HJ 14, na pozemkové parcele č. 13,
 4. vrtem HJ 6, na pozemkové parcele č. 15,
 5. vrtem HV 41, na pozemkové parcele č. 21,
 6. vrtem HV 42, na pozemkové parcele č. 22,
 7. vrtem HV 36, na pozemkové parcele č. 192,
 8. vrtem HV 3, na pozemkové parcele č. 194,
- e) Doupov u Hradiště, kraj Karlovarský,
 1. vrtem HV 60, na pozemkové parcele č. 92,
 2. vrtem HV 58, na pozemkové parcele č. 134,
 3. vrtem HV 63, na pozemkové parcele č. 193/1,

4. vrtem HV 51, na pozemkové parcele č. 193/2,
5. vrtem HV 54, na pozemkové parcele č. 201/2,
6. vrtem HV 53AP, na pozemkové parcele č. 205/3,
7. vrtem HV 59A, na pozemkové parcele č. 205/4,
8. vrtem HV 57A, na pozemkové parcele č. 229,
9. vrtem HV 55, na pozemkové parcele č. 231,
10. vrtem HV 60A, na pozemkové parcele č. 233,
11. vrtem HV 64, na pozemkové parcele č. 462/1,
12. vrtem HV 52, na pozemkové parcele č. 462/3.

(2) Ochranná pásma I. a II. stupně se stanoví k ochraně přírodního léčivého zdroje, který je jímán v katastrálním území Radošov u Kyselky, kraj Karlovarský, kopanou studnou z pramene Jindřich na pozemkové parcele č. 121.

§ 2

(1) Ochranné pásmo I. stupně se stanoví pro území zahrnující okolí výstupů zdrojů přírodní minerální vody a okolí výstupů přírodního léčivého zdroje (dále jen „zdroje“). Zároveň se vymezuje pásmo fyzické ochrany zdrojů.

(2) Ochranné pásmo I. stupně zdrojů uvedených v § 1 odst. 1 písm. a) až c) a v § 1 odst. 2 je vymezeno územím, jehož hranice je vedena z jihozápadního rohu pozemkové parcely č. 730/3 v katastrálním území Radošov u Kyselky, který se nachází 10 m východně od pravého břehu řeky Ohře v obci Radošov, východním směrem po jižní hranici této parcely a dále ke styku hranic pozemkových parcel č. 833/4, 833/5 a 823/1. Dále pokračuje k severu po západní hranici pozemkové parcely č. 823/1 k jižní hranici pozemkové parcely č. 1304 a po ní k východu k severní hranici pozemkové parcely č. 855 a po ní k západní hranici pozemkové parcely č. 1296/1. Po této hranici pokračuje v délce 130 m k severu ke křižovatce polních cest a dále k východu po severní hranici pozemkové parcely č. 785/2 až k západní hranici pozemkové parcely č. 777/2 a po ní k severu k jižní hranici pozemkové parcely č. 777/1 a po ní k východu k západní hranici pozemkové parcely č. 411 v katastrálním území Doupov u Hradiště.

Dále pokračuje po hranici této parcely postupně směrem k severu, východu a jihu až k severní hranici pozemkové parcely č. 409 a po ní k východu k západní hranici pozemkové parcely č. 408 a po ní postupně k jihu a jihozápadu k severní hranici pozemkové parcely č. 5 a po ní 65 m k východu. Dále pokračuje k jihu do koryta potoka Lomnice v katastrálním území Bražec u Hradiště a tímto potokem 120 m k jihu ke křížení potoka s účelovou komunikací směru východ – západ a dále na západ po jižním okraji této komunikace k západní hranici pozemkové parcely č. 88 a dále po této hranici k jihu k východní hranici pozemkové parcely č. 117 a po ní k jihu k východní hranici pozemkové parcely č. 143 a po ní postupně k jihu a západu k východní hranici pozemkové parcely č. 144 a po ní k severozápadu a posléze k jihozápadu k severní hranici pozemkové parcely č. 150 a po ní k západu k východní hranici pozemkové parcely č. 147 a po ní k jihu a postupně k západu k východní hranici pozemkové parcely č. 145 a po ní 180 m k severu. Dále pokračuje k severozápadu k severní hranici pozemkové parcely č. 156 a po ní postupně k západu a k jihu k východnímu okraji pozemkové parcely č. 1253 v katastrálním území Kyselka. Dále pokračuje k západu k východní hranici pozemkové parcely č. 1243 a po ní k severu ke styku hranic pozemkových parcel č. 1253, 1249/1 a 1252. Dále pokračuje 20 m k západu k východní hranici pozemkové parcely č. 442 v katastrálním území Nová Kyselka, která je zároveň pravým břehem řeky Ohře, po ní 400 m k jihu, kde se lomí v pravém úhlu k západu přes řeku Ohři k západní hranici pozemkové parcely č. 236 a po ní k západu k východní hranici pozemkové parcely č. 15/2 a po ní postupně k severu a západu k východní hranici pozemkové parcely č. 447 a dále k severní hranici pozemkové parcely č. 15/1 a po ní k severozápadu k západní hranici pozemkové parcely č. 13/1, po ní k severu k západní hranici pozemkové parcely č. 11 a po ní k severu k východní hranici pozemkové parcely č. 133 a po ní postupně k severu a severozápadu k západní hranici pozemkové parcely č. 164/1 a po ní k severu k jižní hranici pozemkové parcely č. 644 v katastrálním území Radošov u Kyselky a po ní postupně k severozápadu, severu a jihovýchodu k západní hranici pozemkové parcely č. 1251/2 a po ní k severu k jižní hranici pozemkové parcely č. 1250/3 a po ní k západní hranici pozemkové parcely č. 1318/1. Dále pokračuje 80 m k jihovýchodu přes řeku Ohři k východní hranici pozemkové parcely č. 1313/1, která je zároveň pravým břehem řeky Ohře, a po ní 260 m k severu. Odtud vede 10 m k východu do výchozího bodu, kterým je jihozápadní roh pozemkové parcely č. 730/3 v katastrálním území Radošov u Kyselky.

(3) Ochranné pásmo I. stupně zdrojů uvedených

v § 1 odst. 1 písm. d) bodech 1 až 8 a písm. e) bodech 1, 2, 4 až 10 a 12 je vymezeno plochou pozemkové parcely, na které se zdroje nacházejí.

(4) Ochranné pásmo I. stupně zdrojů uvedených v § 1 odst. 1 písm. e) bodech 3 a 11 je vymezeno čtverci o straně 10 m, v jejichž středech se zdroje nacházejí.

(5) Pásmo fyzické ochrany zdrojů uvedených v

- a) § 1 odst. 1 písm. a) bodu 1, s výjimkou zdroje jímaného vrtem HV 16, je vymezeno plastovým krytem,
- b) § 1 odst. 1 písm. b) a zdroje jímaného vrtem HV 16 je vymezeno zděnou šachtou,
- c) § 1 odst. 1 písm. a) bodu 2 a odst. 2 je vymezeno zděným objektem,
- d) § 1 odst. 1 písm. c) je vymezeno altánem a oplocením,
- e) § 1 odst. 1 písm. d) a e) je vymezeno územím ochranného pásma I. stupně.

(6) Ochranné pásmo I. stupně je graficky vyznačeno v základní mapě České republiky v měřítku 1 : 50 000, jejíž kopie je v příloze k této vyhlášce.

§ 3

(1) Ochranné pásmo II. stupně se stanoví k ochranné části infiltračního území zřídelní struktury zdrojů. Je vymezeno územím, jehož hranice je vedena ze severního okraje Velichova, od křižovatky silnice Velichov – Vojkovic s polní cestou po východním okraji této silnice do Vojkovic. Na křižovatce ve Vojkovicích hranice dále pokračuje po místní komunikaci na východním okraji obce směrem k severovýchodu a po 400 m přechází silnici Vojkovic – Jakubov. Dále pokračuje 400 m k severozápadu a severnímu výběžku lesa na pravém břehu Ohře. Dále je hranice vedena k severovýchodu mezi skupinou tří rybníků a stáčí se k severu. Ve vzdálenosti 150 m východně od mostu přes Ohři protíná vojenskou panelovou cestu a sleduje vrstevnici 330 m nad mořem severovýchodním směrem podle Ohře až k okraji lesíka. Poté hranice pokračuje po polní cestě k severovýchodu. V místě křižovatky polní cesty s místní komunikací v Jakubově se ostře stáčí k jihovýchodu a pokračuje po jihovýchodním okraji místní komunikace vedené po levém břehu Jakubovského potoka. Po 440 m, v místě 3. mostku, je hranice vedena po pravém břehu Jakubovského potoka k jihovýchodu. Po 220 m se odklání od vodoteče a po jižním okraji místní komunikace prochází k východoseverovýchodu. Přechází Jakubovský potok a ostře se stáčí k jihozápadu. V místě propustku levostranného přítoku Jakubovského potoka pod cestou do Olešnice se po jejím jižním

okraji stáčí k východu. Sleduje po jihozápadním okraji tuto cestu k severovýchodu. Ve vzdálenosti 850 m severovýchodně od křižovatky polní cesty Jakubov – Vysoká s cestou Olešnice – Velichov se v Olešnici stáčí jihovýchodním směrem, přechází Petrovský potok a v přímém směru je vedena přes kótu 650 m nad mořem, Strážný vrch 722 m nad mořem na kótu Kupa 746 m nad mořem. Zde se stáčí jižním směrem a po 100 m je vedena po polní cestě jihozápadním směrem, v zatáčce polní cesty přechází v přímém směru na kótu Kamenišť 698 m nad mořem. Odtud pokračuje jihovýchodním směrem na křižovatku polních cest. Dále je vedena po polní cestě k jihovýchodu až na křižovatku polní cesty se silnicí Zakšov – Doupov. Po jejím severovýchodním okraji je vedena až na křižovatku se silnicí Svatobor – Doupov v Jalovém Dvoře, kde se v ostrém úhlu stáčí po severozápadním okraji této silnice k jihu západu. Dále je vedena po jihozápadním okraji silnice Svatobor – Doupov. Na křižovatce U myslivny se v ostrém úhlu stáčí po lesní cestě k jihovýchodu. Po 260 m je v pravém úhlu odkloněna směrem jihozápadním a pokračuje v přímém směru přes Pstružný potok na lesní cestu na pravém břehu Pstružného potoka. Po lesní cestě je vedena severozápadním směrem až do ostré zatáčky v místě propustku pravostranného přítoku Pstružného potoka. Pokračuje v přímém západním směru na kótu 590 m nad mořem. Dále je vedena na severní okraj trojúhelníkového remízku. Stáčí se k jihu západu a po 280 m pokračuje po lesní cestě do Lučin. Ve vzdálenosti 80 m pod soutokem Lučinského potoka s pravostrannou bezejmennou vodotečí je vedena po severním až severozápadním okraji silnice do Dubiny. Ve vzdálenosti 220 m severovýchodně od pravoúhlé zatáčky silnice Dubina – Kyselka se hranice ochranného pásma stáčí po toku Dubinského potoka k severozápadu a po 200 m překračuje Ohři. Pokračuje severozápadním směrem pod vedením vysokého napětí až do vzdálenosti cca 450 m jihovýchodně od kóty Na Pastvinách – 516,4 m nad mořem ke křižovatce silnice s lesní cestou. Od této křižovatky je vedena severním směrem po lesní cestě na severní okraj lesního komplexu Studeného vrchu. Dále pokračuje přímým směrem k severozápadu. Ve vzdálenosti 600 m západojihozápadně od dětské ozdravovny v Radošově přechází v místě propustku silnici Stráň – Radošov, odkud vede cca 300 m severním směrem až ke skalnímu útvaru. Dále pokračuje 100 m severovýchodním směrem, kde je vedena po lesní cestě až na kótu 475 m nad mořem. Pokračuje po lesní cestě ve tvaru písmene „S“ k severo-

východu až na kótu 495 m nad mořem (Nad Rybníkem). Odtud je vedena po lesní cestě k severovýchodu. Dále se stáčí po lesní cestě k východu po kraji lesa. Ve vzdálenosti 90 m jihovýchodně od mostku pod silnicí Mořičov – Velichov se stáčí k jihovýchodu po jihozápadním okraji silnice Mořičov – Velichov až do ostré zatáčky silnice, kde se stáčí prudce k severovýchodu. Hranice je vedena po východním okraji silnice. Přes most přes Ohři přechází po severním okraji silnice a až ke křižovatce se silnicí Kyselka – Vojkovice v obci Velichov. Od křižovatky je vedena po místní komunikaci 100 m jihovýchodním směrem a na křižovatce ve tvaru „Y“ se stáčí po místní komunikaci k severu do výchozího bodu, na křižovatku polní cesty se silnicí Velichov – Vojkovice na severním okraji Velichova.

(2) Ochranné pásmo II. stupně je graficky vyznačeno v základní mapě České republiky v měřítku 1 : 50 000, jejíž kopie je v příloze k této vyhlášce.

§ 4

Vymezení ochranných pásem I. stupně v kopii katastrální mapy v měřítku 1 : 2 000 a ochranných pásem II. stupně v základních mapách České republiky v měřítku 1 : 10 000 a 1 : 50 000 je k nahlédnutí na Ministerstvu zdravotnictví, na Obecním úřadě v Kyselce, na Újezdním úřadě vojenského újezdu Hradiště a na Krajském úřadě Karlovarského kraje.

Vymezení konkrétních ochranných opatření

§ 5

(K § 22 zákona)

(1) V ochranném pásmu I. stupně, není-li současně pásmem fyzické ochrany zdroje, je zakázáno

- a) provádět hornickou činnost, činnost prováděnou hornickým způsobem¹⁾ a terénní úpravy²⁾ trvale narušující souvislý půdní pokryv a skalní podklad; jde-li o práce a úpravy nutné v zájmu ochrany a využívání zdrojů, postupuje se podle § 37 lázeňského zákona,
- b) provádět trhačí práce¹⁾,
- c) zřizovat vrty pro získání tepelné energie,
- d) provádět činnosti, které mají vliv na minimální hladiny podzemních vod,

¹⁾ Zákon č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů.

²⁾ Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů.

- e) provozovat intenzivní chov hospodářských zvířat a zvěře³⁾,
- f) aplikovat hnojiva s rychle uvolnitelným dusíkem⁴⁾,
- g) zacházet se zvláště nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými látkami nebo se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo kdy zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím pro povrchové nebo podzemní vody; jde-li o zacházení, které je nutné v zájmu ochrany a využívání zdrojů, postupuje se podle zákona o vodách⁵⁾,
- h) zřizovat a provozovat skládky odpadů⁶⁾,
- i) zřizovat kafilerie, jatka a spalovny odpadů,
- j) volně tábořit v přírodě.

(2) V ochranném pásmu II. stupně jsou zakázány činnosti stanovené v odstavci 1 písm. b), c), d), f), g), i).

§ 6

(1) Ochranná pásma I. stupně stanovená v § 2 odst. 3 a 4 budou oplocena.

(2) Na území pásma fyzické ochrany zdrojů přírodní minerální vody a přírodního léčivého zdroje je nepovolaným vstup zakázán.

§ 7

Přechodné ustanovení

Činnosti uvedené v § 5 odst. 1 a 2, pokud jsou v ochranných pásmech I. a II. stupně prováděny, budou ukončeny do 2 let od nabytí účinnosti této vyhlášky.

§ 8

Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2011.

Ministr:

doc. MUDr. Heger, CSc., v. r.

³⁾ Zákon č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění pozdějších předpisů.

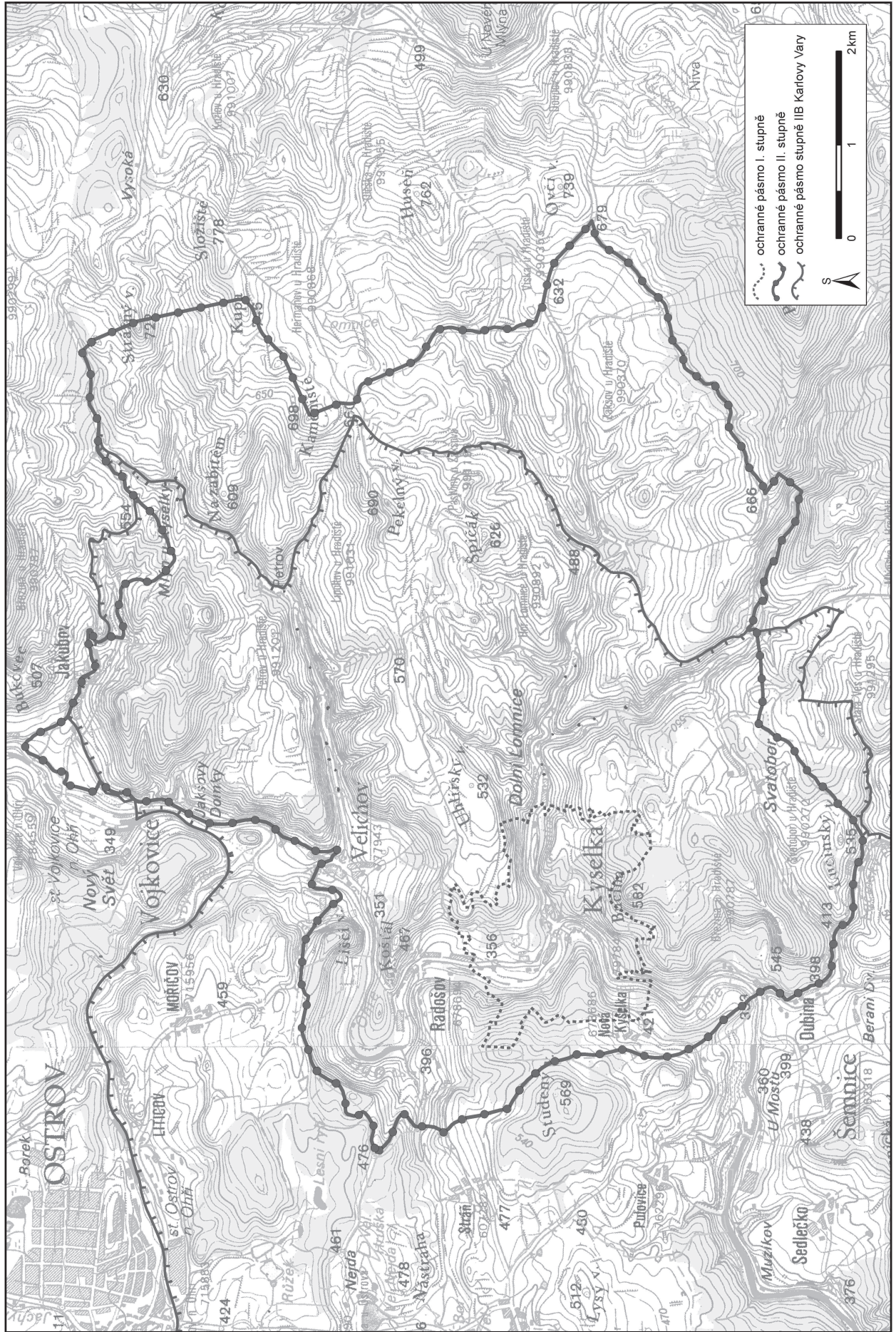
Zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů.

⁴⁾ Nařízení vlády č. 103/2003 Sb., o stanovení zranitelných oblastí a o používání a skladování hnojiv a statkových hnojiv, střídání plodin a provádění protierozních opatření v těchto oblastech, ve znění nařízení vlády č. 219/2007 Sb. a nařízení vlády č. 108/2008 Sb.

⁵⁾ Zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů.

⁶⁾ Zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Ochranná pásma zdrojů přírodních minerálních vod a přírodních léčivých zdrojů Kyselka

309**N Á L E Z****Ústavního soudu
Jménem republiky**

Ústavní soud rozhodl dne 7. září 2010 v plénu ve složení Stanislav Balík, František Duchoň, Vlasta Formánková (soudce zpravodaj), Vojen Güttler, Ivana Janů, Vladimír Kůrka, Dagmar Lastovecká, Jiří Mucha, Jan Musil, Jiří Nykodým, Pavel Rychetský, Miloslav Výborný, Eliška Wagnerová a Michaela Židlická o návrhu Nejvyššího soudu na zrušení ustanovení § 80 odst. 5 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), v textu: „nesmí zastupovat účastníky soudního řízení nebo jako zmocněnec poškozeného nebo zúčastněné osoby v soudním nebo správním řízení, s výjimkou zákonného zastoupení a případů, v nichž půjde o zastupování dalšího účastníka řízení, v němž je účastníkem i sám soudce“, za účasti Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky a Senátu Parlamentu České republiky jako účastníků řízení

takto:

Návrh se zamítá.

Odůvodnění**I.****Předmět řízení a argumentace navrhovatele**

1. Návrhem, který byl Ústavnímu soudu doručen dne 13. srpna 2009 podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a ustanovení § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, se kárný senát Nejvyššího soudu, za který jedná JUDr. Jiří Pácal, předseda kárného senátu, (dále jen „navrhovatel“) domáhal zrušení ustanovení § 80 odst. 5 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), v textu: „nesmí zastupovat účastníky soudního řízení nebo jako zmocněnec poškozeného nebo zúčastněné osoby v soudním nebo správním řízení, s výjimkou zákonného zastoupení a případů, v nichž půjde o zastupování dalšího účastníka řízení, v němž je účastníkem i sám soudce“ (dále též jen „napadené ustanovení“).

2. V návrhu navrhovatel uvedl, že rozhodnutím kárného senátu Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. února 2009 sp. zn. 1 Ds 7/2008 bylo rozhodnuto v kárném řízení proti JUDr. M. N., soudci Krajského soudu v Brně, (dále jen „kárně obviněný“) tak, že kárně obviněný je vinen, že v rozporu s napadeným ustanovením přijal dne 18. května 2007 zmocnění k nahlížení do soudního spisu (včetně pořizování opisů dokladů a podání) udělené mu ve věcech vedených u Krajského soudu v Brně Ing. E. Z., R. N., JUDr. D. N., M. N. a P. K. a následně toto nahlížením do spisů realizoval. Tedy zaviněně porušil povinnosti soudce a ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů, čímž spáchal kárné provinění podle § 87 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za což mu bylo uloženo podle § 88 odst. 1 písm. a) tohoto zákona kárné opatření – důtka.

3. Proti rozhodnutí kárného senátu Vrchního soudu v Olomouci podal kárně obviněný v zákonné lhůtě odvolání, ve kterém rovněž navrhl zrušení napadeného ustanovení. Kárný senát Nejvyššího soudu projednal tuto věc při ústním jednání konaném dne 27. května 2009 a rozhodl tak, že se kárné řízení podle § 224 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, se zřetelem na ustanovení § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, přerušuje a věc se předkládá Ústavnímu soudu, neboť má za to, že napadené ustanovení je v rozporu s ustanovením čl. 82 odst. 3 Ústavy, s čl. 44 větou první před středníkem Listiny základních práv a svobod (dále též jen „Listina“) a dále s čl. 3 odst. 1, čl. 10 odst. 2, čl. 11 odst. 1 větou první a s čl. 37 odst. 2 a 3 Listiny, a to jak ve vztahu k osobám blízkým soudci, tak i ve vztahu k dalším osobám.

4. Navrhovatel se domnívá, že napadené ustanovení nepřípustně a nad rámec právních norem vyšší právní síly (čl. 82 odst. 3 Ústavy, čl. 44 věta první před středníkem Listiny, jež mají stejnou právní sílu) vylučuje soudce z toho, aby v soudním řízení nebo jako zmocněnci poškozeného nebo zúčastněné osoby v soudním nebo správním řízení mohli v těchto řízeních učinit na základě plné moci jakýkoliv úkon při zastoupení jak osob jim blízkých (jak jsou tyto osoby definovány v § 116 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, za něž zákon považuje příbuzné v řadě přímé, sourozence a manžela, partnera, přičemž jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném se pokládají za osoby sobě navzájem blízké, jestliže by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pociťovala jako újmu vlastní), tak i dalších osob. S ohledem na takto formulovaný zákaz by se na soudce nevztahovalo ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (dále jen „o. s. ř.“), které stanoví, že účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do soudního spisu, s výjimkou protokolu o hlasování, a činit si z něho výpisy a opisy, a soudce by tak ani na základě plné moci udělené mu osobami jemu blízkými (případně jinými osobami) nemohl nahlížet do soudního spisu a činit si z něho výpisy a opisy v soudním nebo správním řízení, v němž jsou tyto osoby účastníky řízení.

5. Podle tvrzení navrhovatele nelze v normách vyšší právní síly (v Ústavě a Listině) najít oporu pro to, aby zákon činil rozdíl mezi případy, kdy soudce zatupuje dalšího účastníka řízení, v němž je účastníkem i sám soudce, případně jako zákonný zástupce, a případy, kdy by měl zastupovat účastníky soudního řízení nebo působit jako zmocněnec poškozeného nebo zúčastněné osoby v soudním nebo správním řízení, zejména pokud jde o osoby blízké, a stanovil pro první skupinu povolenou výjimku pro zastupování soudcem, neboť ani v případě této výjimky ani v ostatních uvedených případech nemůže dojít tímto chováním soudce k narušení důstojnosti soudcovské funkce a k ohrožení nebo narušení důvěry v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Nevykonává-li totiž soudce státní moc a vystupuje-li jako občan v soudním nebo správním řízení, není rozhodující, zda má postavení účastníka řízení, zákonného zástupce účastníka, zástupce dalšího účastníka řízení, v němž je účastníkem i soudce, vedlejšího účastníka či obecného zmocněnce na základě plné moci udělené mu účastníkem řízení.

II.

Podmínky aktivní legitimace navrhovatele

6. Ústavní soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny formální předpoklady věcného posouzení návrhu, a zabýval se tak i otázkou, zda navrhovatel je v daném případě aktivně legitimován k podání tohoto návrhu.

7. Podle čl. 95 odst. 2 Ústavy, o který se návrh opírá, dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu. Ústavní soud konstatuje, že v posuzovaném případě je nezbytná přímá aplikace napadeného ustanovení navrhovatelem. Návrh byl tedy podán oprávněným navrhovatelem.

III.

Rekapitulace podstatných částí vyjádření účastníků řízení
a Ministerstva spravedlnosti

8. Podle ustanovení § 42 odst. 4 a § 69 odst. 1 zákona o Ústavním soudu zaslal Ústavní soud předmětný návrh Poslanecké sněmovně a Senátu Parlamentu České republiky.

9. Předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky Ing. Miloslav Vlček ve vyjádření ze dne 14. září 2009 podrobně popsal zákonodárnou proceduru přijetí zákona o soudech a soudcích a uvedl, že zákonodárny sbor jednal v přesvědčení že přijatý zákon je v souladu s Ústavou a ústavním pořádkem. Je na Ústavním soudu, aby v souvislosti s podaným návrhem posoudil ústavnost napadeného ustanovení a vydal příslušné rozhodnutí.

10. Předseda Senátu Parlamentu České republiky MUDr. Přemysl Sobotka ve vyjádření ze dne 30. září 2009 zdůraznil, že napadené ustanovení je součástí „nového“ zákona o soudech a soudcích, tj. zákona č. 6/2002 Sb., od samého počátku, s účinností od 1. dubna 2002 a přes více než dvě desítky uskutečněných legislativních zásahů do zákona o soudech a soudcích (mj. dvakrát nálezem Ústavního soudu) nebylo dosud dotčeno. Návrh zákona byl v Senátu podroben poctivé a rozsáhlé diskusi, ovlivněné vědomím, že Senát má před sebou nový ucelený legislativní počín, týkající se institucionální stránky soudcovské moci (především jejího personálního substrátu) a vykazující do určité míry reformní parametry. Podle návrhu zákona měla cesta ke zlepšení situace v soudnictví vést „přes osobu (osobnost) soudce“, což bylo podmíněno nejen přijetím soudcovského kodexu, nýbrž i především uzákoněním tzv. povinného celoživotního vzdělávání soudců a několikastupňového hodnocení jejich odborné způsobilosti. Právě poslední dva instituty se staly na 11. schůzi Senátu diskusní základnou, která však nasměrovala senátory spíše než k rozpravě nad jednotlivými instituty či ustanoveními návrhu zákona k úvahám obecné povahy. Představy řečníků o profilu českého soudce tak přerůstaly v hodnocení stavu české justice vůbec nebo k otázkám dělby moci, aniž by se blíže dotkly kupř. pravidel chování soudce v osobním životě, přičemž problematika působení soudce ve funkci rozhodce nebo zprostředkovatele řešení právního sporu ani zastupování soudcem tak, jak byla přijata v napadeném ustanovení, nebyla zmiňována. Legální zábrana zamezující soudci působit ve funkci rozhodce či zprostředkovatele řešení právního sporu, stejně jako zákaz zastupovat účastníky soudního řízení, popř. vystupovat v roli zmocněnce poškozeného nebo zúčastněné osoby, je součástí uceleného bloku ustanovení, vymezujících práva a povinnosti soudců a přísedících (79 až 83 zákona č. 6/2002 Sb.). Tato pasáž zákona, v právnickém žargonu známá též pod souslovím „soudcovský kodex“, se stala právním základem pro posuzování kárné odpovědnosti soudce za kárné provinění. Kárná odpovědnost soudců se stala v následujících letech několikrát předmětem parlamentních diskusí (jež koneckonců vyústily i v legislativní změny), přičemž středem pozornosti zákonodárce byla především kárná odpovědnost funkcionářů soudů, popř. její aspekty organizačně-procedurální. Jinými slovy, právní úprava obsažená v části ustanovení navrhované ke zrušení byla zákonodárcem dosud implicitně považována za vyhovující a stabilizovanou.

11. Ústavní soud doručil v souladu s ustanovením § 48 odst. 2 zákona o Ústavním soudu návrh Ministerstvu spravedlnosti. Ministryně spravedlnosti JUDr. Daniela Kovářová ve vyjádření k návrhu ze dne 26. října 2009 uvedla, že nelze dovodit namítanou souvislost čl. 82 odst. 3 Ústavy a čl. 44 Listiny. Ustanovení čl. 82 Ústavy pojednává o nezávislosti a nestrannosti soudců při výkonu jejich funkce. Je tedy zřejmé, že neslučitelnost výkonu soudcovské funkce s dalšími činnostmi může zákon na základě čl. 82 odst. 3 Ústavy stanovit především v zájmu zachování nezávislosti a nestrannosti soudce, což také zákon o soudech a soudcích v § 85 jednoznačně deklaruje. Stanoví-li Listina v čl. 44 obecně, jaká práva může zákon soudcům omezit, nelze toto ustanovení posuzovat tak, jako by stanovilo bližší vymezení ústavního zmocnění podle čl. 82 odst. 3 Ústavy. Ministryně spravedlnosti neshledává ani důvodný rozpor napadeného ustanovení s čl. 37 odst. 2 Listiny, neboť v opačném případě by bylo nutno dovozovat i neústavnost jakéhokoliv omezení poskytování právní pomoci, které je obsaženo v procesních předpisech. Ministryně spravedlnosti je přesvědčena, že zamezení tomu, aby soudce zastupoval v řízeních před soudy a správními orgány, ani skutečnost, že se třetí osoba nemůže v řízení dát zastoupit soudcem, nepředstavuje libovůli, ale naopak garanci jeho ústavně zakotvené nestrannosti

a nezávislosti. Zájem na ochraně nezávislosti a nestrannosti soudců má vyšší intenzitu než zájem na rovnosti v přístupu k právní pomoci. Pokud navrhovatel namítá rozpor s čl. 11 odst. 1 větou první Listiny, k tomu nelze přisvědčit, neboť bude-li se v řízení jednat o majetku vlastněném soudcem, měl by být tento soudce také účastníkem řízení, resp. má možnost se jím stát, a v tomto případě na základě platné právní úpravy zastupovat může. Závěrem ministryně spravedlnosti navrhla zamítnutí návrhu a podotkla, že k ohrožení nezávislosti nebo nestrannosti soudce může dojít jak v rámci výkonu funkce soudce, tak v rámci jeho osobního života, na což pamatuje jak zákon č. 6/2002 Sb. v § 80 odst. 1, 4 a 5, tak i Ústava tím, že stanoví, že nestrannost soudce nesmí nikdo ohrožovat – bez ohledu na to, zda k tomuto ohrožení dojde ve veřejné či soukromé sféře. Skutečnost, že soudce může zastupovat v řízení, v němž je sám účastníkem, je třeba dát do souvislosti s § 85 zákona č. 6/2002 Sb., podle kterého soudce může vykonávat správu vlastního majetku.

IV.

Dikce napadeného ustanovení právního předpisu

12. Ustanovení § 80 odst. 5 zákona č. 6/2002 Sb. zní:

„(5) Soudce je povinen ve svém osobním životě svým chováním dbát o to, aby nenarušovalo důstojnost soudcovské funkce a neohrožovalo nebo nenarušovalo důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Soudce zejména

a) nesmí umožnit, aby jeho funkce byla zneužita k prosazování soukromých zájmů,

b) nesmí působit jako zmocněnec nebo zprostředkovatel řešení právního sporu, zastupovat účastníky soudního řízení nebo jako zmocněnec poškozeného nebo zúčastněné osoby v soudním nebo správním řízení, s výjimkou zákonného zastoupení a případů, v nichž půjde o zastupování dalšího účastníka řízení, v němž je účastníkem i sám soudce.“

V.

Ústavní konformita legislativního procesu

13. Podle ustanovení § 68 odst. 2 zákona o Ústavním soudu Ústavní soud – kromě posouzení souladu napadeného ustanovení s ústavním pořádkem – zjišťuje, zda byl zákon přijat a vydán v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem.

14. Vzhledem k tomu, že navrhovatel nenamítal vadu legislativního procesu ani překročení Ústavou stanovené kompetence zákonodárce, není s ohledem na principy procesní ekonomie nutné tuto otázku blíže zkoumat, a postačí, vedle přihlédnutí k vyjádřením předloženým Poslaneckou sněmovnou a Senátem Parlamentu České republiky, formální ověření průběhu legislativního procesu z veřejně dostupného informačního zdroje na <http://www.psp.cz>.

15. Zákon č. 6/2002 Sb. byl schválen Poslaneckou sněmovnou dne 30. října 2001 a Senátem dne 30. listopadu 2001. Prezident zákon podepsal dne 20. prosince 2001 a zákon byl uveřejněn v částce 4/2002 Sbírky zákonů na str. 162. Ústavní soud tudíž konstatuje, že zákon byl přijat a vydán v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem.

16. Po tomto zjištění přistoupil Ústavní soud k posouzení obsahu napadeného ustanovení z hlediska jeho souladu s ústavním pořádkem České republiky [čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy].

VI.

Upuštění od ústního jednání

17. Podle § 44 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb. může Ústavní soud se souhlasem účastníků od ústního jednání upustit, nelze-li od něj očekávat další objasnění věci. Protože jak navrhovatel, tak i účastníci

řízení vyjádřili svůj souhlas s upuštěním od ústního jednání, bylo od ústního jednání v předmětné věci upuštěno.

VII.

Obsahový soulad napadeného zákonného ustanovení s ústavním pořádkem

18. Poté, co Ústavní soud posoudil argumenty navrhovatele obsažené v návrhu a konfrontoval je s napadeným ustanovením § 80 odst. 5 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., konstatuje, že návrh není důvodný.

19. Navrhovatel má za to, že napadené ustanovení je v rozporu s čl. 82 odst. 3 Ústavy, čl. 44 větou první před středníkem Listiny a dále s čl. 3 odst. 1, čl. 10 odst. 2, čl. 11 odst. 1 větou první a s čl. 37 odst. 2 a 3 Listiny, a to jak ve vztahu k osobám blízkým soudci, tak i ve vztahu k dalším osobám. Rozpor spatřuje zejména v tom, že Ústava v čl. 82 odst. 3 výslovně uvádí činnosti, které jsou neslučitelné s funkcí soudce, přičemž zároveň umožňuje, aby zákon okruh neslučitelných činností dále rozšířil, a Listina v čl. 44 větě první před středníkem stanoví, že zákon může soudcům a prokurátorům omezit právo na podnikání a jinou hospodářskou činnost a právo uvedené v čl. 20 odst. 2 Listiny, tj. právo zakládat politické strany a politická hnutí a sdružovat se v nich. Přitom podle § 1 odst. 1 ústavního zákona č. 23/1991 Sb., kterým se uvozuje Listina základních práv a svobod jako ústavní zákon Federálního shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky, ústavní zákony, jiné zákony a další právní předpisy, jejich výklad a používání musí být v souladu v Listinou.

20. Podle čl. 2 odst. 3 Listiny: „Každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.“

21. Ustanovení čl. 82 odst. 3 Ústavy zní: „Funkce soudce není slučitelná s funkcí prezidenta republiky, člena Parlamentu ani s jakoukoliv funkcí ve veřejné správě; zákon stanoví, se kterými dalšími činnostmi je výkon soudcovské funkce neslučitelný.“

22. Ustanovení čl. 3 odst. 1 Listiny zní: „Základní práva a svobody se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení.“

23. Ustanovení čl. 4 odst. 1, 2, 3 a 4 Listiny zní: „(1) Povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.

(2) Meze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou základních práv a svobod upraveny pouze zákonem.

(3) Zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky.

(4) Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.“

24. Ustanovení čl. 10 odst. 2 Listiny zní: „Každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.“

25. Ustanovení čl. 11 odst. 1 věty první Listiny zní: „Každý má právo vlastnit majetek.“

26. Ustanovení čl. 37 odst. 2 a 3 Listiny zní: „(2) Každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení.

(3) Všichni účastníci jsou si v řízení rovni.“

27. Ustanovení čl. 44 věty první před středníkem Listiny zní: „Zákon může soudcům a prokurátorům omezit právo na podnikání a jinou hospodářskou činnost a právo uvedené v čl. 20 odst. 2“.

28. Podle § 27 odst. 1 o. s. ř.: „Účastník se může dát zastoupit také kteroukoliv fyzickou osobou, která má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu. Tento zástupce může jednat jediná osobně.“. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení: „Soud rozhodne, že zastoupení podle odstavce 1 nepřipouští, jestliže zástupce zřejmě není způsobilý k řádnému zastupování, anebo jestliže jako zástupce vystupuje v různých věcech opětovně.“.

29. Podle 44 odst. 1 o. s. ř.: „Účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do soudního spisu, s výjimkou protokolu o hlasování, a činit si z něho výpisy a opisy.“.

30. V čl. 82 odst. 3 Ústavy je tedy výslovně uvedeno, že zákon stanoví, se kterými dalšími činnostmi (mimo funkci prezidenta republiky, člena Parlamentu a jakoukoliv funkci ve veřejné správě) je výkon soudcovské funkce neslučitelný. Listina pak obdobně stanoví v čl. 44 větě první před středníkem, že zákon může soudcům a prokurátorům omezit právo na podnikání a jinou hospodářskou činnost a právo uvedené v čl. 20 odst. 2. Ve světle citovaných ustanovení nelze spatřovat protiústavnost v tom, že zákon č. 6/2002 Sb. v napadeném ustanovení zakazuje soudci působit jako zmocněnec nebo zprostředkovatel řešení právního sporu, zastupovat účastníky soudního řízení nebo jako zmocněnec poškozeného nebo zúčastněné osoby v soudním nebo správním řízení, s výjimkou zákonného zastoupení a případů, v nichž půjde o zastupování dalšího účastníka řízení, v němž je účastníkem i sám soudce, tj. omezuje konkrétní právo soudce v osobním životě. Ústava i Listina, právní normy vyšší právní síly, výslovně umožňují, aby zákon stanovil další omezení činnosti soudce. Jestliže je tak stanoveno za účelem nenarušování a neohrožování důstojnosti soudcovské funkce a důvěry v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů zákonem č. 6/2002 Sb. v napadeném ustanovení, nelze než konstatovat, že tak bylo učiněno v souladu s ústavním pořádkem. Ustanovení § 27 odst. 1 a § 44 odst. 1 o. s. ř. pak pouze upravují obecně zastupování účastníků v soudním řízení na základě plné moci a právo nahlížení do soudního spisu, a tudíž nemohou mít za následek tvrzenou protiústavnost napadeného ustanovení.

31. Napadené ustanovení má chránit především nestrannost soudcovského rozhodování, zároveň však i důstojnost soudcovské funkce. Pokud jde o ústavně chráněný princip nezávislosti a nestrannosti, který mají soudci garantován v čl. 81 a v čl. 82 odst. 1 Ústavy, tímto principem se Ústavní soud zabýval již v řadě svých rozhodnutí, kupř. v nálezu ze dne 18. června 2002 sp. zn. Pl. ÚS 7/02 (N 78/26 SbNU 273; 349/2002 Sb.)* uvedl, že: „Nezávislost a nestrannost jsou neodmyslitelnými atributy pojmu soud. Pouze nestranný soud je způsobilý poskytovat skutečnou spravedlnost vždy a všem, přičemž jedním z prostředků nestrannosti soudu zaručujících je soudcovská nezávislost. Nezávislost soudce stejně jako nezávislost soudní moci souvisí a jsou ve vztahu vzájemné podmíněnosti, a to i s nestranností soudce a soudu.“. V souvislosti s materiálním zabezpečením soudcovské nezávislosti Ústavní soud uvedl v nálezu ze dne 11. června 2003 sp. zn. Pl. ÚS 11/02 (N 87/30 SbNU 309; 198/2003 Sb.), že: „Princip soudcovské nezávislosti obsahuje v sobě celou řadu aspektů, z nichž některé jsou i materiální povahy. Nezávislost soudců je rovněž charakterizována řadou ústavních garancí, jako je jmenování do funkce bez časového omezení nebo zákaz přeložení a odvolání proti své vůli.“. V nálezu ze dne 2. března 2010 sp. zn. Pl. ÚS 13/08 (č. 104/2010 Sb.), pak Ústavní soud konstatoval, že: „Nezávislost soudců je sice podmíněna jejich morální integritou a odbornou úrovní, ale je zároveň i spjata s jejich přiměřeným materiálním zajištěním.“. V nálezu ze dne 21. ledna 2008 sp. zn. III. ÚS 1076/07 (N 14/48 SbNU 145) Ústavní soud v bodu 36 připomenul, že: „S ohledem na řádné fungování demokratického právního státu je třeba, aby funkce soudců vykonávaly pouze osoby s vysokou morální integritou, vědomé si vysoké míry své osobní odpovědnosti, jež je s jejich postavením spjata, a odhodlané vykonávat své povinnosti výhradně v souladu s principy právního státu a svým svědomím.“.

32. Ústavní soud se rovněž v mnoha rozhodnutích vyjádřil k principu rovnosti účastníků řízení. Např. v nálezu ze dne 19. května 2010 sp. zn. II. ÚS 862/10 (in <http://nalus.usoud.cz>) v bodu 12 poukázal na

* pozn. red.: Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 26, nález č. 78, str. 273, vyhlášen pod č. 349/2002 Sb.

jeden z významných aspektů právního státu, tj. na to, že k principu rovnosti účastníků řízení neoddělitelně patří hodnota právní jistoty a z ní vyplývající princip ochrany důvěry občanů v právo, které jsou v nejobecnější podobě obsaženy v čl. 1 odst. 1 Ústavy. Povaha materiálního právního státu potom vyznačuje rovněž s ním spjatou maximu, podle níž jestliže někdo jedná v (oprávněné) důvěře v nějaký zákon (resp. v právo vůbec), nemá být v této své důvěře zklamán [nález sp. zn. IV. ÚS 215/94 ze dne 8. 6. 1995 (N 30/3 SbNU 227)]. Jak vyplývá z rozhodovací praxe Ústavního soudu, rozlišování vedoucí k porušení principu rovnosti je nepřipustné ve dvojnásobném ohledu: může působit jednak jako akcesorický princip, který zakazuje diskriminovat osoby při výkonu jejich základních práv, a jednak jako neakcesorický princip zakotvený v čl. 1 Listiny, který spočívá ve vyloučení libovůle zákonodárce při rozlišování práv určitých skupin subjektů. Jinými slovy, ve druhém případě jde o základní právo rovnosti před zákonem garantované čl. 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, který je součástí českého ústavního pořádku [viz nález sp. zn. Pl. ÚS 36/01 ze dne 25. 6. 2002 (N 80/26 SbNU 317; 403/2002 Sb.)] a z něhož plyne i požadavek shodné interpretace zákona.

33. Ve své ustálené judikatuře Ústavní soud opakovaně dovodil, že státní moc – ve vztahu k normativním právním aktům zvláště pak moc zákonodárná – je ve své činnosti vedena příkazem proporcionality (přiměřenosti) a zákazem legislativní svévole. V pochybnostech o ústavnosti právního předpisu proto Ústavní soud posuzuje účel (cíl) takového zásahu ve vztahu k použitým prostředkům, přičemž měřítkem pro toto posouzení je zásada přiměřenosti, jež se projevuje zákazem nadměrnosti zásahů do práv a svobod [srov. též nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/96 ze dne 9. 10. 1996 (N 99/6 SbNU 213; 280/1996 Sb.)].

34. Smysl a účel zákazu zastupování účastníků soudního řízení (a to jak osob blízkých, tak i dalších osob), který porušuje podle názoru navrhovatele tvrzená práva soudce, musí tedy, pro posouzení normativního prostředku zajišťujícího jedno a omezujícího jiné základní právo či svobodu, splňovat hlediska, jež z principu proporcionality plynou.

35. Těmto úvahám odpovídá přezkum ústavnosti podústavního předpisu, který je založen metodologicky na třech krocích: Prvním je hodnocení podústavního práva hlediskem vhodnosti, jehož obsahem je posuzování zvoleného normativního prostředku z pohledu možného naplnění sledovaného účelu. Není-li daný normativní prostředek způsobilý sledovaného účelu dosáhnout, jde ze strany zákonodárce o projev svévole, jenž se považuje za rozporný s principem právního státu. Druhým krokem uplatnění principu proporcionality je posouzení podústavního práva hlediskem potřebnosti, jež sleduje analýzu plurality možných normativních prostředků ve vztahu k zamýšlenému účelu a jejich subsidiaritu z hlediska omezení Ústavou chráněné hodnoty – základního práva nebo veřejného statku. Lze-li zákonodárcem sledovaného účelu dosáhnout alternativně normativními prostředky, je pak ústavně konformní ten, jenž danou ústavně chráněnou hodnotu omezuje v míře nejmenší. Sleduje-li posuzované podústavní právo na straně jedné ochranu určité z ústavně chráněných hodnot, na straně druhé však jinou omezuje, třetí hledisko principu proporcionality, jímž je přiměřenost v užším smyslu, představuje metodologii zvažování těchto v kolizi stojících ústavních hodnot.

36. V první fázi přezkumu Ústavní soud testuje napadené ustanovení ve vztahu ke způsobilosti naplnění jeho účelu (vhodnost zvoleného prostředku). Ústavní soud má za to, že ustanovení, které omezuje soudce v zastupování účastníků soudního řízení s výjimkou zákonného zastoupení a případů, v nichž jde o zastupování dalšího účastníka řízení, v němž je účastníkem i sám soudce, je jistě legitimním cílem a napadené ustanovení je způsobilé dostat požadavkům stanoveným čl. 1 a čl. 4 Ústavy. Takovéto opatření je totiž schopno dosáhnout způsobilosti naplnění účelu (zamýšleného cíle), jímž je ochrana důvěry v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.

37. Zkoumat je však dále třeba potřebnost zvoleného prostředku z pohledu jeho šetrnosti ve vztahu k základním právům, která jsou podle názoru navrhovatele porušena, tj. k právu na právní pomoc v řízení před soudy, k právu vlastnit majetek a k rovnosti účastníků řízení. Z pohledu principu potřebnosti je v předmětné věci dáno racionální spojení mezi cílem a prostředky vybranými k jeho prosazení. Prostředky použité k dosažení cíle jsou prostředky šetrnými a nezbytnými ve vztahu k tvrzeným dotčeným základním právům a svobodám.

38. Z hlediska třetího kritéria, tedy kritéria přiměřenosti (v užším smyslu), újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli, tj. opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí, jde-li o kolizi základního práva či svobody s veřejným zájmem, svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních. Ústavní soud neshledal, že by napadené ustanovení v porovnání s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle neústavním postupem omezovalo právo soudce na spravedlivý proces, či bylo v rozporu s ústavním pořádkem. Zákonodárce byl povinen dbát na to, aby zvolený postup byl založen na objektivních a rozumných důvodech (legitimní cíl zákonodárce) a aby mezi tímto cílem a prostředky k jeho dosažení (právní výhody) existoval vztah přiměřenosti. Ústavní soud uznává, že na osobu soudce jsou kladeny vysoké morální nároky a za účelem zabránění konfliktu zájmů se soudce smí prakticky věnovat pouze odborné soudcovské činnosti, napadené ustanovení však není v žádném případě v rozporu s přiměřeností použitých prostředků ve vztahu k požadavku, aby funkce soudce nebyla zneužita k prosazování jeho soukromých zájmů. Z hlediska třetího principu přiměřenosti (v užším smyslu) lze konstatovat, že v předmětné věci zvolená opatření jsou přiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli. Napadené ustanovení sleduje legitimní cíl, jímž je povinnost soudce ve svém osobním životě svým chováním dbát o to, aby nenarušovalo důstojnost soudcovské funkce a neohrožovalo nebo nenarušovalo důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů (srov. § 74 odst. 1 a § 85 zákona č. 6/2002 Sb.).

39. Ústavní soud nezjistil, že by napadené ustanovení principu proporcionality ve vztahu ke všem třem posuzovaným komponentům porušovalo, ani že by v důsledku jeho aplikace došlo ke zneužití práva chráněného ústavním pořádkem. Navrhovatel se mýlí, když tvrdí, že pokud soudce nevykonává státní moc a vystupuje-li jako občan v soudním nebo správním řízení, není rozhodující, zda má postavení účastníka řízení, zákonného zástupce účastníka, zástupce dalšího účastníka řízení, v němž je účastníkem i soudce, vedlejšího účastníka či obecného zmocněnce na základě plné moci udělené mu účastníkem řízení. Funkce soudce je veřejnou funkcí a pokud by soudce mohl zastupovat byť osoby blízké v soudním řízení, nelze vyloučit, že k narušení důstojnosti soudcovské funkce a k ohrožení nebo narušení důvěry v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů by mohlo dojít.

40. Z uvedeného plyne, že napadené ustanovení, které obsahuje zvláštní povinnosti soudců v osobním životě, nelze pojímat jednostranně tak, jak to činí navrhovatel, ale v kontextu obsahu ústavního principu nezávislosti soudnictví. Ústavní soud ve svých nálezech [kupř. ze dne 14. července 2005 sp. zn. Pl. ÚS 34/04 (N 138/38 SbNU 31; 355/2005 Sb.), ze dne 14. července 2005 sp. zn. Pl. ÚS 43/04 (N 139/38 SbNU 59; 354/2005 Sb.) a ze dne 11. července 2006 sp. zn. Pl. ÚS 18/06 (N 130/42 SbNU 13; 397/2006 Sb.)] autoritativně vyložil obsah ústavního principu nezávislosti soudnictví: Princip nezávislého soudnictví je jednou z podstatných náležitostí demokratického právního státu (čl. 9 odst. 2, čl. 81 a čl. 82 odst. 1 Ústavy). Požadavek nezávislé justice pramení z garance spravedlivého, nestranného a objektivního soudního řízení a ze zajištění práv a svobod jednotlivců soudcem odčleněným od politické moci. Nezávislost soudců je garantována zárukami zvláštního právního postavení (mezi něž nutno zařadit nesaditelnost, neodvolatelnost, nedotknutelnost), dále zárukami organizační a funkční nezávislosti na orgánech reprezentujících zákonodárnou a zejména výkonnou moc, jakož i oddělením soudnictví od moci zákonodárné a výkonné (zejména uplatněním zásady inkompatibility). Z hlediska obsahového je pak soudcovská nezávislost zajištěna vázaností soudců toliko zákonem, tj. vyloučením jakýchkoli prvků subordinace v soudcovském rozhodování. Na rozdíl od legislativy a exekutivy je na soudce kladen jasný požadavek dokončeného vysokoškolského vzdělání, složení odborné justiční zkoušky a dalšího odborného vzdělávání. Nepřehlédnutelným požadavkem na soudce je jejich morální bezúhonnost, kterou vyžaduje a předpokládá zákon. S pozicí soudce je také spojeno mnoho restriktivních opatření, která zasahují do osobního života soudce, včetně omezení vedlejších příjmů s výjimkou správy vlastního majetku a činnosti vědecké, pedagogické, literární, publicistické a umělecké, činnosti v poradních orgánech ministerstva, vlády a v orgánech obou komor Parlamentu, avšak za předpokladu, že taková činnost nenarušuje důstojnost soudcovské funkce nebo neohrožuje důvěru v nezávislost a nestrannost soudnictví. Právě proto se stát zavázal soudce důstojně hmotně zabezpečit.

41. Podle čl. 6 odst. 1 věty první evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“): „Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízením zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.“. Podmínkou každého soudního řízení tak je, aby bylo jako celek spravedlivé a zaručovalo princip rovnosti zbraní – jeden z aspektů širšího pojetí práva na spravedlivé řízení, který vyžaduje, aby každá strana měla možnost hájit svou věc za podmínek, které jí nestaví do nevýhodné situace v porovnání s protivníkem (Foucher proti Francii, rozsudek ESLP ze dne 18. března 1997, in ASPI).

42. Evropský soud pro lidská práva opakovaně uvedl, že je nezbytně nutné, aby soudy v demokratické společnosti vzbuzovaly důvěru u veřejnosti, a proto zdůrazňuje, že soud musí být nestranný. Nestrannost se ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy posuzuje ve dvou krocích: první spočívá ve snaze zjistit osobně přesvědčení dotyčného soudce v daném případě; druhý pak směřuje k ujištění, že osoba soudce nabízí dostatečné záruky vyloučení všech důvodných pochybností v tomto směru. Soudci jsou pokládáni za nestranné, dokud není prokázán opak. Při objektivním posuzování nestrannosti se zjišťuje, zda nezávisle na chování soudce lze na základě určitých ověřitelných skutečností zpochybnit jeho nestrannost, přičemž i zdání může mít jistý význam. Z toho vyplývá, že při posuzování, zda je v dané věci dán oprávněný důvod pro pochybnosti o nestrannosti soudce, se zvažuje, zda lze obavy určité osoby považovat za objektivně zdůvodněné (srov. Ferrantelli a Santangelo proti Itálii, rozsudek ze dne 7. srpna 1996, in ASPI; Morel proti Francii, rozsudek ze dne 6. června 2000 č. 34130/96, in databáze HUDOC <http://www./echr.coe.int/ECHR>; Chmelíř proti České republice, rozsudek ze dne 7. června 2005, in RoESLP sv. 4, č. 343/2005, str. 181 a in ASPI). Ve shodě s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva tak považuje Ústavní soud za validní kritérium tzv. jevovou stránku věci, tedy reálnou existenci objektivních okolností, které by mohly vést k pochybnostem, zda existuje legitimní důvod obávat se u určitého soudního orgánu nedostatku nezávislosti nebo nestrannosti.

43. Vycházejí z naznačených hledisek ústavního posouzení dané věci, Ústavní soud neshledal rozpor napadeného ustanovení s ústavním pořádkem České republiky. Podle názoru Ústavního soudu legislativní úprava omezující zastupování soudcem a působení soudce ve funkci rozhodce nebo zprostředkovatele řešení právního sporu nepřekročila meze respektování principů právního státu, a proto byl návrh na zrušení napadeného ustanovení podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu jako nedůvodný zamítnut.

Předseda Ústavního soudu:
JUDr. Rychetský v. r.

310**N Á L E Z****Ústavního soudu
Jménem republiky**

Ústavní soud rozhodl dne 29. září 2010 v plénu složeném z předsedy Ústavního soudu Pavla Rychetského a soudců Stanislava Balíka (soudce zpravodaj), Františka Duchoně, Vlasty Formánkové, Vojena Güttlera, Pavla Holländera, Ivany Janů, Vladimíra Kůrky, Dagmar Lastovecké, Jiřího Muchy, Jana Musila, Jiřího Nykodýma, Miloslava Výborného, Elišky Wagnerové a Michaely Židlické ve věci návrhu Okresního soudu v Semilech, za nějž jedná Mgr. Pavel Jandura, na zrušení ustanovení § 89 věty druhé zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění zákona č. 347/2007 Sb.,

takto:

I. Návrh se zamítá.

II. Ustanovení § 89 věty druhé zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění zákona č. 347/2007 Sb., kterým se mění zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nutno ústavně konformně interpretovat v návaznosti na ustanovení § 89 věty první exekučního řádu tak, že v případě zastavení exekuce pro nemajetnost povinného je povinnost oprávněného hradit paušálně určené či účelně vynaložené výdaje exekutorovi odvislá od posouzení míry jeho zavinění na zastavení exekuce.

Odůvodnění**I.****Rekapitulace návrhu**

1. Dne 10. dubna 2008 byl Ústavnímu soudu doručen návrh Okresního soudu v Semilech, jímž se navrhovatel domáhá vydání nálezu, který by zrušil ustanovení § 89 věty druhé zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění zákona č. 347/2007 Sb., a to ve znění: „V případě zastavení exekuce pro nemajetnost povinného hradí paušálně určené či účelně vynaložené výdaje exekutorovi oprávněný.“.

2. Navrhovatel uvedl, že u Okresního soudu v Semilech je vedeno řízení ve věci sp. zn. 0 Nc 1741/2006, v němž byla usnesením Okresního soudu v Semilech ze dne 17. července 2006 č. j. 0 Nc 1741/2006-7 k uspokojení pohledávky oprávněné městské části Praha 1 ve výši 100 000 Kč nařízena exekuce proti povinné International Khel Com Service, 1. česko-senegalské obchodní společnosti, spol. s r. o., jejímž provedením byla pověřena soudní exekutorka JUDr. Ingrid Švecová. Povinnému byla uložena povinnost zaplatit exekutorovi náklady exekuce a oprávněnému náhradu nákladů účelně vynaložených s vymáháním předmětného nároku. Usnesení nabylo dne 19. října 2006 právní moci. Z podnětu exekutora na zastavení řízení je zřejmé, že exekuce byla zcela bezvýsledná. V dalším řízení má být na soudu, aby postupoval podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, za použití § 52 odst. 2 exekučního řádu a řízení zastavil a v rámci tohoto rozhodnutí při rozhodování o nákladech exekuce postupoval podle § 89 věty druhé exekučního řádu.

3. Navrhovatel se obrací na Ústavní soud s návrhem na zrušení napadeného ustanovení § 89 věty druhé exekučního řádu proto, že dle jeho názoru je toto ustanovení v rozporu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Podle navrhovatele je porušeno toto právo ve vztahu k oprávněnému, přičemž by mělo být na státu, aby zajistil vymahatelnost práva, a to aniž by oprávněný předem musel zvažovat, zda exekuce bude či nebude bezvýsledná. Napadenou právní úpravou jsou náklady nedůvodně přenášeny na oprávněného, přičemž se nehledí na to, že dle judikatury soudní exekutor je osobou „obdobného charakteru podnikatele podle obchodního zákoníku“. Navrhovatel uvádí, že riziko nevymožení pohledávky by mělo být na exekutorovi, a porovnává úpravu exekučního řádu s úpravou v občanském soudním řádu, kde se dle něho v případě bezvýslednosti rozhoduje podle procesního zavinění. Novelizovaným ustanovením tak nebyla respektována judikatura soudů, která „nepochybně byla v souladu s ústavností“.

II.

Průběh řízení a rekapitulace vyjádření účastníků řízení

4. V souladu s § 69 zákona o Ústavním soudu vyzval Ústavní soud Poslaneckou sněmovnu Parlamentu České republiky a Senát Parlamentu České republiky, aby se k návrhu vyjádřily.

5. Poslanecká sněmovna prostřednictvím své předsedkyně Miroslavy Němcové popsala legislativní historii přijetí zákona č. 120/2001 Sb. a zákona č. 347/2007 Sb.

6. Návrh exekučního řádu předložila Poslanecké sněmovně skupina poslanců dne 20. 9. 2000 a byl projednán jako sněmovní tisk č. 725 ve III. volebním období. Sněmovna projednala návrh exekučního řádu v prvním čtení dne 1. 12. 2000 a přikázala jej k projednání ústavněprávnímu výboru, který návrh zákona projednal dne 22. 1. 2001 a vydal usnesení, jež bylo publikováno pod č. 725/2. Ve druhém čtení Poslanecká sněmovna projednala návrh exekučního řádu dne 24. 1. 2001. Pozměňovací návrhy k návrhu zákona vzešlé z dosavadního legislativního procesu byly zpracovány a publikovány pod č. 725/3. Ve třetím čtení projednala Poslanecká sněmovna návrh exekučního řádu dne 26. 1. 2001 a s návrhem zákona vyslovila souhlas. V závěrečném hlasování z přítomných 158 poslanců pro návrh hlasovalo 130 poslanců, proti návrhu hlasovali 3 poslanci. Poslanecká sněmovna postoupila návrh Senátu dne 5. 2. 2001, Senát s návrhem vyslovil dne 28. 2. 2001 souhlas. Zákon byl prezidentu republiky doručen k podpisu dne 8. 3. 2001, prezident zákon dne 22. 3. 2001 podepsal. Zákon byl dne 3. 4. 2001 vyhlášen ve Sbírce zákonů v částce 48 pod číslem 120/2001 Sb.

7. Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 120/2001 Sb., předložila Poslanecké sněmovně vláda dne 29. 3. 2007 a byl projednán jako sněmovní tisk č. 178 v V. volebním období. Sněmovna projednala vládní návrh zákona v prvním čtení dne 9. 5. 2007 a přikázala jej k projednání ústavněprávnímu výboru, který návrh zákona projednal dne 23. 8. 2007 a vydal usnesení, jež bylo publikováno pod č. 178/1. Ve druhém čtení Poslanecká sněmovna projednala návrh zákona dne 19. 10. 2007. Pozměňovací návrhy k návrhu zákona vzešlé z dosavadního legislativního procesu byly zpracovány a publikovány pod č. 178/2. Za zvláště významný považuje Poslanecká sněmovna pozměňovací návrh uvedený pod označením B. 6., kterým byla modifikována dikce napadeného ustanovení § 89 exekučního řádu. Ve třetím čtení projednala Poslanecká sněmovna návrh zákona dne 31. 10. 2007 a s vládním návrhem zákona vyslovila souhlas. Návrh uvedený pod bodem B. 6. byl Poslaneckou sněmovnou přijat, když v hlasování č. 380 pro jeho přijetí z přítomných 149 poslanců hlasovalo 118 poslanců, proti návrhu bylo 22 poslanců. V závěrečném hlasování, jímž Poslanecká sněmovna vyslovila souhlas s vládním návrhem zákona ve znění schválených pozměňovacích návrhů (hlasování č. 383), z přítomných 151 poslanců pro hlasovalo 145 poslanců, proti návrhu hlasoval 1 poslanec. Poslanecká sněmovna postoupila návrh Senátu dne 13. 11. 2007, Senát návrh zákona schválil dne 5. 12. 2007. Zákon byl prezidentu republiky doručen k podpisu dne 6. 12. 2007, prezident zákon dne 13. 12. 2007 podepsal. Zákon byl dne 21. 12. 2007 vyhlášen ve Sbírce zákonů v částce 108 pod číslem 347/2007 Sb.

8. Senát prostřednictvím svého předsedy MUDr. Přemysla Sobotky sdělil, že norma, jejíž zrušení se navrhuje, je součástí zákona č. 347/2007 Sb., jehož návrh byl po schválení v Poslanecké sněmovně doručen Senátu dne 13. 11. 2007 a v senátní evidenci VI. funkčního období mu bylo přiřazeno

číslo tisku 133. Návrhem zákona se dne 28. 11. 2007 po jeho přikázání organizačním výborem zabýval ústavněprávní výbor, který usnesením č. 37 doporučil Senátu schválit projednávaný návrh zákona ve znění postoupeném Poslaneckou sněmovnou. Návrh zákona byl schválen ve znění postoupeném Poslaneckou sněmovnou na 10. schůzi konané v VI. funkčním období hlasy 55 senátorů ze 60 přítomných senátorů, proti nebyl žádný ze senátorů. Senát uzavřel, že dle jeho názoru schválil návrh zákona v mezích Ústavou České republiky stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem s tím, že je zcela na Ústavním soudu, aby posoudil ústavnost napadeného ustanovení.

III.

Aktivní legitimace navrhovatele

9. Podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu. Toto oprávnění je dále konkretizováno v § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož může soud u Ústavního soudu podat návrh na zrušení zákona nebo jeho jednotlivých ustanovení. Podmínkou meritorního projednání takového návrhu je naplnění díkce čl. 95 odst. 2 Ústavy v tom smyslu, že se musí jednat o zákon, jehož má být při řešení věci použito, tzn. zákon nebo jeho ustanovení, jež je navrhováno ke zrušení, mají být navrhovatelem přímo aplikovány při řešení konkrétního sporu. Ústavní soud shledal tuto podmínku naplněnou, neboť navrhovatel bude při rozhodování podle § 268 odst. 1 písm. e) občanského soudního řádu za použití § 52 odst. 2 exekučního řádu o zastavení exekuce a o nákladech exekuce postupovat podle § 89 věty druhé exekučního řádu.

IV.

Ústavní konformita legislativního procesu

10. Podle ustanovení § 68 odst. 2 zákona o Ústavním soudu Ústavní soud, kromě posouzení souladu napadeného zákona s ústavními zákony, zjišťuje, zda byl přijat a vydán v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem.

11. V projednávané věci navrhovatel nenamítal vadu legislativního procesu ani překročení Ústavou stanovené kompetence zákonodárce. Ústavní soud po ověření správnosti údajů plynoucích z vyjádření Poslanecké sněmovny a Senátu dospěl k závěru, že napadené ustanovení bylo přijato a vydáno v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem.

V.

Právní hodnocení Ústavního soudu

12. Ve věci samé Ústavní soud dospěl k závěru, že návrh není důvodný.

13. Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně vyložil, že přichází-li v úvahu možnost ústavně konformního výkladu napadeného ustanovení, má tento přednost před kasací napadeného ustanovení. K tomuto postupu vycházejícímu z principu minimalizace zásahu přistoupil Ústavní soud i tentokrát, a to přesto, že si byl plně vědom toho, jak zákonodárce při přijímání napadené právní úpravy postupoval záměrně tak, aby obešel judikaturu Ústavního soudu a pokusil se do přijímané právní úpravy prosadit svoji vůli bez ohledu na vysokou míru rizika, že tato právní úprava nebude ústavně konformní. Ústavní soud ani v tomto případě však nehodlá vést diskusi se zákonodárcem, přísluší mu toliko kontrola ústavnosti norem, které jsou mu k takové kontrole oprávněnými navrhovateli navrženy. V této věci pak má Ústavní soud za to, že interpretativní výrok umožní navrhovateli v řízení, které je před ním vedeno, rozhodnout v ústavně konformních intencích, jež popisuje ve svém návrhu. Obdobně budou moci v analogických situacích rozhodovat i ostatní obecné soudy.

14. Ve stanovisku pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 23/06 ze dne 12. září 2006 (ST 23/42 SbNU 545)* Ústavní soud vyložil, proč za ústavně konformní považuje takový výklad ustanovení § 87 až 89 exekučního řádu, při němž „ustanovení § 87 až 89 exekučního řádu nelze interpretovat bez souvislostí vyplývajících z obecné úpravy nákladů řízení o výkon rozhodnutí (tj. z ustanovení § 270 a 271 o. s. ř.), neboť vystihují očividně jen zvláštnosti exekučního řízení s tím, že jinak se uplatní důsledek obecné subsidiarity občanského soudního řádu (§ 52 odst. 1 exekučního řádu)“.

15. Ústavní soud se poté zabýval otázkou, zda kautely vyřčené Ústavním soudem pro určení odměny exekutora ve stanovisku pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 23/06 dopadají na napadené znění § 89 věty druhé exekučního řádu, jež bylo do právního řádu vneseno zákonem č. 347/2007 Sb., účinným po citovaném stanovisku pléna Ústavního soudu.

16. Ústavní soud v nyní souzené věci akceptuje argumentaci, že „Ústavní soud ve své judikatuře v případě napětí mezi ústavně konformním a originálním (subjektivním) výkladem přiznal prioritě prvnímu z nich [nález sp. zn. Pl. ÚS 36/01 ze dne 25. 6. 2002 (N 80/26 SbNU 317; 403/2002 Sb.)**]. Z uvedené maximy vychází i v posuzované věci. Větu druhou § 89 exekučního řádu nutno tudíž interpretovat v návaznosti na větu první předmětného ustanovení, tj. v případě zastavení exekuce pro nemajetnost povinného je povinnost oprávněného hradit paušálně určené či účelně vynaložené výdaje exekutorovi odvislá od posouzení míry jeho zavinění na zastavení exekuce.“ (srov. obiter dictum nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 314/09 ze dne 5. května 2009).

17. Ústavní soud tak i v tomto případě dovozuje, že „při takové interpretaci zůstávají zachovány všechny kautely, jež Ústavní soud pro stanovení odměny exekutora ve své předchozí judikatuře vytyčil“ (srov. i obiter dictum nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 314/09 ze dne 5. května 2009).

18. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 5/02 ze dne 2. října 2002 (N 117/28 SbNU 25; 476/2002 Sb.) Ústavní soud vyslovil, že „záměry zákonodárce, pokud nejsou vyjádřeny v přiměřené formě a rozsahu v samostatné právní normě (zákoně) jako motivy zákonodárcova jednání, na její obsah a platnost (účinnost) nemají vliv ...“. Ústavnímu soudu je přitom známo stanovisko přednesené dne 19. 10. 2007 na 22. schůzi Poslanecké sněmovny v rámci druhého čtení vládního návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (sněmovní tisk 178) ministrem spravedlnosti Jiřím Pospíšilem k otázce odměňování exekutora v případě nemajetnosti dlužníka (srov. <http://www.psp.cz/eknih/2006/ps/stenprot/022schuz/s022131.htm>). Pokud by i toto stanovisko bylo relevantním vyjádřením originální intence zákonodárce, akceptuje Ústavní soud v nyní souzené věci argumentaci, že »je zřejmé, že se tato odchyluje od ... „mantinelů“ obsažených v judikatuře Ústavního soudu« (srov. obiter dictum nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 314/09 ze dne 5. května 2009).

19. Ústavní soud dospěl poté k závěru, že navrhovatel navíc nebude napadené ustanovení interpretovat a aplikovat izolovaně od ostatních ustanovení exekučního a občanského soudního řádu.

20. Ústavní soud uzavřel, že neshledal důvody ke zrušení ustanovení § 89 věty druhé zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění zákona č. 347/2007 Sb., a proto návrh podle ustanovení § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu zamítl.

Předseda Ústavního soudu:
JUDr. Rychetský v. r.

* pozn. red.: Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 42, stanovisko č. 23, str. 545

** pozn. red.: Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 26, nález č. 80, str. 317, vyhlášen pod č. 403/2002 Sb.

311**SDĚLENÍ****Energetického regulačního úřadu**

ze dne 26. října 2010

o vydání cenového rozhodnutí

Energetický regulační úřad v souladu s § 10 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, sděluje, že podle § 17 odst. 6 písm. e) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, vydal cenové rozhodnutí č. 1/2010 ze dne 11. října 2010 k cenám tepelné energie.

Podle § 17 odst. 10 písm. b) energetického zákona uveřejnil Energetický regulační úřad cenové rozhodnutí v Energetickém regulačním věstníku ze dne 14. října 2010, v částce 7. Uvedeným dnem nabylo cenové rozhodnutí platnosti. Účinnosti nabývá cenové rozhodnutí dnem 1. ledna 2011.

Předseda:

Ing. **Fířt** v. r.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon: 272 927 011, fax: 974 887 395 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schr. 155/SB, 140 21 Praha 4, telefon: 974 817 287, fax: 974 816 871 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, fax: 519 321 417, e-mail: sbirky@moraviapress.cz. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel.: 00421 2 44 45 46 28, fax: 00421 2 44 45 46 27. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku z předcházejícího roku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha na rok 2010 činí 6 000,- Kč, druhá záloha činí 1 500,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, celoroční předplatné – 516 205 176, 516 205 175, objednávky jednotlivých částek (dobírky) – 516 205 175, objednávky-knihkupci – 516 205 175, faxové objednávky – 519 321 417, e-mail – sbirky@moravia-press.cz, zelená linka – 800 100 314. **Internetová prodejna:** www.sbirkyzakonu.cz – **Drobný prodej – Benešov:** Oldřich HAAGER, Masarykovo nám. 231; **Brno:** Ing. Jiří Hrazdil, Vranovská 16, SEVT, a. s., Česká 14; **České Budějovice:** SEVT, a. s., Česká 3, tel.: 387 319 045; **Cheb:** EFREX, s. r. o., Karlova 31; **Chomutov:** DDD Knihkupectví – Antikvariát, Ruská 85; **Kadaň:** Knihářství – Přibíková, J. Švermy 14; **Kladno:** eL VaN, Ke Stadionu 1953, tel.: 312 248 323; **Klatovy:** Krameriovo knihkupectví, nám. Míru 169; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Litoměřice:** Jaroslav Tvrdík, Štursova 10, tel.: 416 732 135, fax: 416 734 875; **Most:** Knihkupectví „U Knihomila“, Ing. Romana Kopková, Moskevská 1999; **Olomouc:** ANAG, spol. s r. o., Denisova č. 2, Zdeněk Chumchal – Knihkupectví Tycho, Ostružnická 3; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14, Profesio, Hollarova 14, SEVT, a. s., Denisova 1; **Otrokovice:** Ing. Kučeřík, Jungmannova 1165; **Pardubice:** LEJHANEC, s. r. o., třída Míru 65; **Plzeň:** Typos, tiskářské závody s. r. o., Úslavská 2, EDICUM, Bačická 15, Technické normy, Na Roudné 5, Vydavatelství a naklad. Aleš Čeněk, nám. Českých bratří 8; **Praha 1:** NEOLUXOR, Na Poříčí 25, LINDE Praha, a. s., Opletalova 35, NEOLUXOR s. r. o., Václavské nám. 41; **Praha 4:** SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 6:** PPP – Staňková Isabela, Puškinovo nám. 17, PERIODIKA, Komornická 6; **Praha 8:** Specializovaná prodejna Sbírky zákonů, Sokolovská 35, tel.: 224 813 548; **Praha 9:** Abonentní tiskový servis-Ing. Urban, Jablonecká 362, po-pá 7-12 hod., tel.: 286 888 382, e-mail: tiskovy.servis@abonent.cz, DOVOZ TISKU SUWECO CZ, Klečákova 347; **Praha 10:** BMSS START, s. r. o., Vinohradská 190, MONITOR CZ, s. r. o., Třebohostická 5, tel.: 283 872 605; **Přerov:** Odborné knihkupectví, Bartošova 9, Jana Honková-YAHO-i-centrum, Komenského 38; **Sokolov:** KAMA, Kalousek Milan, K. H. Borovského 22, tel./fax: 352 605 959; **Tábor:** Milada Šimonová – EMU, Zavadilská 786; **Teplice:** Knihkupectví L & N, Kapelní 4; **Ústí nad Labem:** PNS Grosso s. r. o., Havířská 327, tel.: 475 259 032, fax: 475 259 029, Karton, s. r. o., Solvayova 1597/3, Vazby a doplňování Sbírek zákonů včetně dopravy zdarma, tel.+fax: 475 501 773, www.kartoon.cz, e-mail: kartoon@kartoon.cz; **Zábřeh:** Mgr. Ivana Patková, Žižkova 45; **Žatec:** Simona Novotná, Brázda-prodejna u pivovaru, Žižkovo nám. 76, Jindřich Procházka, Bezděkov 89 – Vazby Sbírek, tel.: 415 712 904. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamacce:** informace na tel. čísle 516 205 175. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.